

Publicerad 2006-02-27 13:52 av glasfilosof

lalalalala, jag är patetisk?

ja.

Krossade drömmar och ensamhetstårar

Jag slutade andas när du föll bakom mig
    efter alla nätter i total kaos
i tron om att världenlivetalltet
blir så mycket vackrare
om du fortsätter leva med fingrarna i halsen
och om du fortsätta gräva dig själv ur din kropp varje kväll
för att få fram det enda som betyder någonting

(eller var det hopplösheten som åt dig
som slet i dig
och var det meningslösheten och dina vilsna ögon
som inte såg någon annan utväg än att sakta
riva sönder dig själv?)

Du räddade inga liv trots att du alltid sa att du ville bli
meningsfull när du blev stor
och du hjälpte inga svältande människor
eller löste världsproblemen

(du hade fullt upp med att laga dina egna sprickor
och du hann aldrig se att jag väntade)

och jag vet inte om det hade gjort någon skillnad
om du visste att jag alltid har väntat
utanför dina ångestrum
att jag alltid har väntat på att du ska våga andas igen

(jag undrar varför du slutade
jag undrar varför du lämnade mig)

och jag vet inte om det spelar någon roll för dig att jag vet
jag vet att det handlar inte egentligen om revben
och vassa höftben
det handlar inte om nyckelben av skönhet och det handlar inte om att
bli lättare och lättare
det handlar inte om mat

det har aldrig handlat om mönstrad hud
och torkat blod under kläder som fastnar
det har inte handlat om glitterblod
eller någon slags andlighet

det handlar om total förvirring
det handlar om ensamhet och den värme du inte vet
att du har

det handlar om trötthet
om vilsna ögon som söker gemenskap

mest av allt handlar det om en människa som kommit så fel
~~och som inte litar på någon tillräckligt mycket för att ställa sig upp igen~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren glasfilosof med Poeter.se id #6231 innehar upphovsrätten